

(Kort bemærkning).

Ole Vagn Christensen (S):

Nu synes jeg, fru Karen Højte Jensen skal tænke lidt på, hvad der skete for en uge siden. Da blev vi faktisk enige om den dagsorden, som blev fremsat her i Folketinget også af den socialdemokratisk ledede regering. Derfor mener jeg ikke, at der er nogen grund til at trække disse ting frem.

Jeg mener heller ikke, at der er blevet sagt, at der ikke er mulighed for, at man burde kigge på, om nogle af de nye faggrupper kunne aflaste noget af det problem, som man prøver på at skabe her – og som dog efter vores opfattelse ikke er så stort.

Efter det, der blev sagt fra fru Charlotte Antonsens side, skulle jeg jo næsten stå her og citere fra vores partiprogram – men det vil jeg ikke – hvad vi har af ideer til, hvordan vi kan hjælpe børnefamilierne, men selv om man har den grundlæggende holdning i sine partiprogrammer, er det vel ikke ensbetydende med, at det er dårligt, når der så sker nogle små skridt. Jeg indrømmer, at det er små skridt, der er sket her, men det er dog skridt i den rigtige retning. Det kan vi også se på alle dem, der har valgt at gøre brug af forældreorloven.

Og så sagde hr. Poul Nødgaard, at jeg skøjter hen over problemerne. Nej, hr. Poul Nødgaard, jeg mener, at du og dem, som du er ... Undskyld, jeg må ikke henvende mig direkte, vel, hr. formand?

Formanden:

Fuldstændig korrekt!

Ole Vagn Christensen (S):

Nej, det er det ... (Poul Nødgaard: Det er undskyldt). Tak!

Formanden:

Det skal hr. Poul Nødgaard være forsigtig med at sige.

Ole Vagn Christensen (S):

Ja, det får jeg at vide af formanden på et senere tidspunkt.

VK-regeringens uddannelsespolitik, som blev støttet af hr. Poul Nødgaards parti, Fremskridtspartiet – det må jeg sige – er netop skyld i, at vi har den store mangel inden for en lang

række områder, og jeg synes ikke, at man skal sige, at vi skøjter let hen over det, fordi vi vil prøve på ikke at diskriminere, men netop siger, at vi vil løse problemerne også i fremtiden.

Formanden:

Så går vi videre i ordførerrækken.

Karen Højte Jensen (KF):

Dette forslag skal sikre, at der ikke opstår livstruende situationer inden for sygehussektor, sygetransport, brandvæsen og politi.

Den Konservative gruppe ønsker ikke at fratræde beskæftigede inden for de nævnte områder orlovsretten. Det er vores ønske, at arbejdsgivere og arbejdstagere taler sig til rette, således at det derved sikres, at ingen borger i en livstruende situation lider skade. Hvis det alligevel i enkelte tilfælde viser sig, at man ikke kan blive enige, skal der være en nødbremse, som dette forslag netop er et udtryk for.

Lovforslaget dækker jo netop de grupper, som Folketinget senest i 1987 – også med Socialdemokratiets stemmer – mente ikke skulle kunne strejke.

Når dette lovforslag er blevet aktuelt, så er det jo foranlediget af reglerne om de nye orlovsordninger. De Konservative stemte imod disse. Vi ønskede – og vi ønsker fortsat – aftalte ordninger med krav om genbesættelse af stillingerne. Vi har noteret os, at der ikke – i hvert fald indtil dette øjeblik – har været flertal for dette, og derfor har vi fremsat forslaget.

I de sidste mange uger har medierne dagligt kunnet bringe historier om de mange problemer på sygehusene. Jeg har allerede flere gange rejst disse problemer over for både arbejdsministeren og sundhedsministeren, også i lyset af, at vi nærmer os en ferieperiode, men regeringen afviser – det har vi også oplevet i dag – med et skuldertræk: Der er ingen problemer; det er en så lille procentdel, at det ikke betyder noget for patienterne.

Det er overraskende, at regeringen tager så lidt hensyn til patienterne. Vi ved, at ventetiderne stiger. Jeg refererede for lidt siden, hvordan man må lukke afdelinger, og hvordan man ikke igangsætter de hjerteoperationer, som vi har så hårdt brug for; de udskydes. Jeg må sige, at her lader regeringen virkelig patienterne i stikken, og det er rystende.